

Marta Jakobovicová Doktorrá Avatása

Ez a fénykép 1952-ben készült Prágában, a doktorrá avatásom alkalmából. Én középen állok. Mellettem, jobb oldalon a férjem [Frantisek Telin], bal oldalon az apám [Leopold Jakobovic, eredetileg Jakobovics Lipót (lásd: magyar nevek szlovákosítása)] áll. Apám mellett a nővérem, [Katarína Jakobovicová, eredetileg Jakobovics Katalin] látható. Balról a harmadik a nagynénim, Ružena Blumová (szül. Jakobovics Rozália). 1945-ben Prágában egy gyorsanfolyamon vettem részt, utána leérettségiztem, majd a Károly Egyetemre jelentkeztem. Prágában nagyon zsúfolt volt a főiskola, ezért elmentem Pilsenbe, ahova egy orvosi tanszéket helyeztek ki. Azt hiszem, hogy a belgyógyászat tartozott a kedvenc tantárgyaimhoz. A professzort is, aki tanította, eléggé kedveltem. Az orvostanhallgatóknak sokat kellett tanulniuk, de azért akadt idejük egy kis szórakozásra is. Nem mondhatnám, hogy antiszemitizmust tapasztaltam volna a tanárain vagy az osztálytársaim részéről. Pilsenben egy zsidó lánnyal sem találkoztam. Az összes főiskolás barátnőm keresztény volt, kivétel nélkül. Természetesen tudták, hogy zsidó vagyok. Nagyon jó viszonyban voltunk, és sokáig tartottuk a kapcsolatot, de ma már sajnos nemigen hallok felőlük. 1952-ben fejeztem be a tanulmányaimat. Prágában avattak doktorrá. A promóción részt vett a családom és apám húga, Rózsi néni a férjével együtt. A szertartás után apuka fizetett egy ünnepélyes ebédet valamelyik prágai vendéglőben. A részletekre már nem emlékszem. Amikor a férjemmel együtt doktorrá avattak minket, mindjárt meg is kérdezték tőlünk, hol szeretnénk dolgozni. Választhattuk Pilsent, Prágát, bármilyen várost. Mégis Homonna mellett döntöttünk. Ez volt a legkönnyebb lehetőség, nem kellett hozzá protekció. Így Homonnában telepedtünk le, és a helyi kórházban helyezkedtünk el. Az OÚNZ [Okresný Ústav Národného Zdravia, magyarul Járási Egészségügyi Intézet. -- A szerk.] alkalmazott mint orvosnőt. Először a gyermekosztályon dolgoztam, majd a belgyógyászatban. Ott viszont nem jöttem ki a főnőknőmmel, ezért a tüdőosztályra kerültem. A tüdőosztályon is túrhetetlen főnököm volt, de már nem kerestem új helyet. Végül ott ragadtam, amíg nyugdíjba nem mentem. A munkatársaim tudták, hogy zsidó vagyok. Ebből sosem adódott konfliktus. Az összetűzéseim más jellegűek voltak. A belgyógyászat osztályvezetőnője tartott tőlem egy kicsit. Amikor a kórházba kerültem, még párttag voltam, és azt hitte, ki akarom túrni a helyéről, pedig eszem ágában sem volt. Sajnos, sok kárt okozott nekem. Minden rosszat elkövetett

ellenem, ami módjában állt, de hát istenem, mindenkinek vannak problémái a munkahelyén.